

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. A.,**
nar., st. přísl. Republika Uzbekistán,
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2023, č. j. OAM-106/LE-LE05-LE05-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se mu neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. V žalobě uvedl, že bylo zjištěno, že správnímu orgánu sdělil, že při pobytu v domovském státu přišel o rodiče, byl nucen zabezpečit sebe a své sourozence, podnikání žalobce poté vyústilo v roce 2003 v nákup zemědělské společnosti, skrze kterou požádal o bankovní úvěr, který však fakticky neobdržel (resp. obdržel toliko jeho čtvrtinu), neboť byl podveden pracovníkem banky, který zfalšoval jeho podpisy, pročez se obrátil na orgány činné v trestním řízení, avšak ani ty mu nedokázaly pomoci, neboť byly napojeny na bratra onoho pracovníka banky, tudíž se celé oznámení otočilo proti němu, načež byl obviněn ze zpronevěry, kdy v návaznosti na uvedené utekl do Evropské unie, kde mimo jiné hledal zdroj obživy, kterým by mohl krýt životní náklady široké rodiny žijící v domovském státě. Žalobce byl poté na základě vydaného zatykače zadržen na území České republiky, vzat do vazby, odkud požádal o udělení mezinárodní ochrany, načež byl posléze propuštěn na svobodu. Oproti verzi žalobce stojí informace poskytnuté domovským státem, které žalobce viní ze zpronevěry svěřených prostředků pro vlastní účely, byť žalobce tvrdí, že prostředky nikdy nezískal a údajné čerpání úvěru bylo zinscenované pracovníkem banky. Žalovaný obavy žalobce odmítl s tím, že není kompetentní k posouzení otázky viny žalobce, neboť k tomuto se mohou vyjádřit toliko soudy v Uzbekistánu, přičemž jeho pozornosti ušlo to, že na začátku předmětného konfliktu stála stížnost podaná žalobcem národní bance a stížnost na postup pracovníků banky, kteří se vůči jeho osobě dopustili podvodu, kdy namísto objektivního posouzení věci se jeho stížností nikdo nezaobíral, a naopak on sám byl obviněn z trestného činu zpronevěry a bankovního podvodu. Pokud žalovaný uvádí, že žalobce neučinil nic pro ochranu vlastních práv a zájmů, tento postup není v souladu s § 3 správního řádu, neboť není v souladu s obsahem spisového materiálu, ústřední otázkou žádosti je posouzení možného pronásledování žalobce v domovském státě a s tím související hodnocení Uzbekistánu coby právního státu, poskytující relevantní práva na ochranu zájmů stíhané osoby se spravedlivě hájit. Odůvodnění rozhodnutí je celé založeno na závěru o nevyužití práv na obranu v domovském státě a předpokládané důvodnosti vedeného stíhání bez jakéhokoli posouzení bezpečnostní a politické situace v domovském státě, a to s akcentem nejen na chod justice, nýbrž i existence kontrolního inspekčního orgánu, který by se zaobíral případným protiprávním jednáním osob, kterým žalobce adresoval své stížnosti, které se otočily proti němu. Podkladový materiál je tak nekompletní a neobjektivní, přičemž se ke shora uvedeným klíčovým otázkám nevyjadřuje, kdy jediné související zmínky typu Zprávy MZV USA vyznívají poněkud rozpačitě. Přiznání neutěšeného stavu dodržování lidských práv (být za současného pozitivního trendu) nepopírá legitimní obavy žalobce stran toho, že mu nebude v případě nuceného návratu do vlastní poskytnuta právní pomoc a spravedlivé řízení, a to tím spíše, že má s orgány činnými v trestním řízení zkušenosti již při (ne)vypořádání jím podané stížnosti. Žalobce namítá nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prakticky vůbec nezohledňuje shromážděné podklady a neváže je k situaci žalobce. Ve vztahu k důvodům humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalobce při pohovorech opakovaně poukazoval na složitou životní situaci jeho rodiny, zejména pak potřebě krýt životní náklady rodiny. Správní orgán tato zjištění nijak neposoudil, rozhodnutí je ve vztahu k danému důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť i přes zcela

prokazatelně tvrzené skutečnosti podporující závěry o důvodnosti udělení doplňkové ochrany – účastníku řízení bylo vyhrožováno. Správní orgán má posoudit, zda žalobci hrozí v případě, že bude vrácen do státu, jehož je skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2. Žalobce si je vědom skutečnosti, že správní orgán v řízení vychází ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a správní soud pak přezkoumává postup správního orgánu a vychází z totožného stavu, nicméně dle něj nelze nezmínit aktuální situaci na území domovského státu žalobce a poukázat na azylový důvod dle zákona o azylu, a tedy hrozby vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona, neboť žalobce je přesvědčen, že v rámci spravedlivosti rozhodování je na místě zohlednit tuto změnu ve skutkovém stavu a promítnout ji do rozhodování soudu.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Obavy žalobce z vykonstruovaného procesu se po prostudování dostupných informací dle něj jeví jako neopodstatněné. Ačkoli žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že zaměstnanec banky, který měl zfalšovat jeho podpis, je prakticky nedotknutelný kvůli tomu, že má bratra u policie či prokuratury, ukázalo se, že tento člověk figuruje v trestním řízení jako spoluobviněný žalobce. Výpověď žalobce tak má logické rozpory. Žalobce také nebyl s to zastávat jednu verzi o tom, zda je bratr zaměstnance banky policistou nebo prokurátorem. Jako nevěrohodné se jeví i tvrzení žalobce o tom, že v uvedeném případě byl již v zemi původu odsouzen k deseti letům vězení. Žalobce na této verzi několikrát trval i přes skutečnost, že řízení ještě není ukončeno a odsouzen tak nemohl být. Žalobce pod tíhou doplňujících dotazů nakonec uznal, že odsouzen skutečně nebyl. Správnímu orgánu nepřísluší posuzovat vinu žalobce v trestním řízení vedeném v jiném suverénním státě. Stejně tak žalovaný nemůže vynášet soudy o tom, zda je případné trestní řízení legitimní. K tomuto jsou příslušné pouze státní orgány dané země, a to i za situace, kdy právní a institucionální prostředí jednotlivých států nedosahuje úrovně srovnatelné se západními zeměmi. Ohledně obav žalobce z možné smrti ve vězení (kdy se však žalobce nebyl schopen rozhodnout, proč by k jeho úmrtí mělo dojít) žalovaný uvedl, že zkoumal podmínky v zemi původu žalobce, viz strany 13 a 14 správního spisu. Pod azylově relevantní důvod není možné zahrnout ani snahu žalobce vydělávat peníze, které by mohl posílat do Uzbekistánu své rodině. Žalovaný dodal, že se nebude vyjadřovat ke zjevně nedokončeným úvahám autora žaloby, který bez dalšího spojuje „aktuální situaci v Uzbekistánu“ s nutností přiznat žalobci azyl. Žalobce neprokázal, že mu v zemi původu hrozí jakékoli azylově relevantní nebezpečí. Žalovaný upozornil na zjevné rozpory v jednotlivých výpovědích.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vypsaly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
5. Žalobce ke své žádosti uvedl, že je islámského náboženského přesvědčení, nebyl nijak politicky aktivní. Je ženatý a má čtyři děti, všichni žijí v Uzbekistánu. V prosinci 2017 utekl do Kyrgyzstánu, poté jel do Turecka, kde pracoval asi 1,5 roku na stavbách. Poté jel takto pracovat na Ukrajinu. Následně se dostal do Evropy, pobýval v Německu a v březnu 2020 odjel do ČR za prací. O mezinárodní ochranu jinde nežádal. Důvodem žádosti je, že si v roce 2016 vzal v bance úvěr ve výši 400 milionů uzbeckých sum. Vybral 100 milionů, účetní v bance zfalšoval jeho popis a vybral na jméno žalobce zbytek peněz. Napsal stížnost do banky, že nedostává peníze, avšak účetní měl vlivného bratra policistu. Banka chce splacení celého úvěru po žalobci. Obrátil se na prokuraturu ohledně žádosti o ověření podpisu, ale bezvýsledně. Banka zabavila auto a prodala ho. Chtěli, aby napsal, že si peníze vybral, pak že bude vše v pořádku, ale raději utekl. Přátelé úvěr splatili, ale banka chtěla

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

ještě úroky ve výši 10 000 USD. Policie poté napsala na Interpol, že žalobce dluží částku ve výši 31 000 USD, což žalobce neví, jak vypočítali. Policie jej teď stíhá, manželka musela na výslech.

6. Při pohovoru dne 26. 10. 2020 žalobce sdělil, že Uzbekistán opustil z důvodu, že mu vyhrožovali, že pokud neřekne, že úvěr vyčerpal sám, zavřou jej do vězení. Takto mu vyhrožoval účetní z banky a jeho bratr, tedy ti, co jej okradli. Jiný problém ve vlasti neměl, tento začal v roce 2017. Několikrát žádal banku o zaslání peněz, ale bylo mu sděleno, že úvěr vyčerpal. Poslal stížnost na centrální banku, že mu nechtějí vyplatit peníze z úvěru, tím problémy začaly. Poté chtěli, aby napsal, že vyčerpal celý úvěr. Od centrální banky odpověď nedostal, obrátil se dále v září 2017 bezvýsledně na prokurátora, žádal ověření podpisu. Řekli, že věc prověří, ale již se neozvali a v prosinci žalobce vycestoval. Bratr účetního zastával policejní funkci, nyní je prokurátor. Když jej chytí, určitě jej zabijí. Byl již odsouzen na 10 let. Trestní stíhání bylo zahájeno v roce 2018. Dozvěděl se o tom, když byl v Turecku. Má tam kontakty u policie, tímto způsobem se dozvěděl o odsouzení. Nijak se proti tomu nebránil, advokáti u nich nic nezmůžou. Byl odsouzen za úvěrový podvod. Vyhrožovali mu telefonicky, konkrétně účetní z banky. Na soudě mu řekli, že jej hledá Uzbekistán, ale zpět do Uzbekistánu nechce. Do ČR přijel za prací, aby mohl žít svou rodinu.
7. Při doplňujícím pohovoru dne 18. 11. 2022 žalobce sdělil, že se nic nezměnilo. Od podání žádosti byl stále v ČR. Zopakoval své důvody podání žádosti – měl firmu a na účet dostal úvěr, poté zfalšovali jeho podpis. Udělal to hlavní účetní banky, sami vybrali peníze a viní žalobce. Nebyl tam nikdo, kdo by žalobci pomohl, jeho rodiče již zemřeli. Znalecký posudek nikdo neudělal, neboť bratr účetního je policista. Nepomohla ani prokuratura. Vyhrožují mu, že jej zavřou, protože nechal vinu na sebe. Za úvěr bylo ručeno restaurací, která patří jeho kamarádovi. Kamarád úvěr splatil, aby o podnik nepřišel. Je vedeno řízení, žalobci hrozí 10 let vězení. Má již rozsudek. Byl v kontaktu s prokuraturou, sdělili mu, že když se vrátí do Uzbekistánu, půjde do vězení. K upozornění, že účetní je veden jako jeho spolupachatel, žalobce sdělil, že účetní způsobil velkou škodu, podvedl i jiné firmy. Možná jej chtějí obvinít, aby se neřeklo, a poté propustit. K rozporu, že dříve sdělil, že byl bratr bankéře policistou, a poté prokurátorem, avšak nyní má být policistou, žalobce sdělil, že skutečně má být dotyčný opět policistou, takto to slyšel. Žalobce se bojí vězení. Hledali jej doma, manželka řekla, že odjel do ČR a požádal o azyl. K dotazu, zda jeho známý po něm nevymáhá peníze, které zaplatil, sdělil, že nikoli. Nebyla to celá suma, žalobci zabavili auta a účet, kamarád doplatil tedy jen zbytek. A nyní figuruje jako poškozený.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
10. Podle § 12 zákona o azylu ve znění do 30. 6. 2023 *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

11. Podle § 14 téhož zákona *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
12. Podle § 14a odst. 1 zákona *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
13. Podle § 14a odst. 2 zákona *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
14. Podle § 2 odst. 4 zákona *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
15. Podle § 2 odst. 6 zákona *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
16. Žalobce namítl nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu, má za to, že odůvodnění rozhodnutí nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prakticky vůbec nezohlednil shromážděné podklady a nevázal je k situaci žalobce. Tyto námitky soud jako důvodné neposoudil.
17. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud považuje za přezkoumatelné a odpovídající, byly zohledněny všechny okolnosti případu. Co se týče podkladů, vyjmenoval žalovaný zdroje, ze kterých bylo vycházeno na straně 6 rozhodnutí (ve vztahu k posouzení udělení azylu) a na straně 10 rozhodnutí (ve vztahu k udělení doplňkové ochrany). Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. [1 Azs 105/2008](#) – 81 mj. připomněl: „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Uvedeným požadavkům podklady zcela vyhovují. Dokumenty pocházejí z důvěryhodných zdrojů (MZV ČR, Amnesty International, apod.), o jejichž odborné úrovni nelze mít pochyb. Jsou především z let 2022 a 2023, v době vydání rozhodnutí (duben 2023) tedy byly aktuální. Nelze se ztotožnit ani s názorem žalobce, že žalovaný podklady nevázal k situaci žalobce, žalovaným byly informace získané z odborných zpráv využity zejména při zjišťování situace v zemi původu včetně mj. situace ve vězení, jak bude popsáno dále.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

18. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval jednotlivými důvody pro uložení azylu a doplňkové ochrany, v rámci tohoto zhodnocení se vyjádřil i k trestnímu stíhání vedenému proti žalobci v zemi původu.
19. Ve vztahu k § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný poukázal na to, že žalobce nesdělil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Výslovně prohlásil, že v Uzbekistánu jiné potíže vyjma problémů s úvěrem neměl. Žalovaný neshledal u žalobce ani důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce prvně sdělil, že se v případě návratu do Uzbekistánu obává vykonstruovaného trestního stíhání a mučení nebo dokonce fyzické likvidace ze strany osoby, která jej měla dle jeho slov podvést a má vlivného bratra. V rámci správního řízení však dle žalovaného vyšlo najevo, že trestní řízení má reálný základ a došlo k podvodnému vyvedení finančních prostředků. Dle žalovaného je proto pochopitelné, pokud státní orgány takový případ vyšetřují. Žalovaný dále uvedl, že samo o sobě trestní stíhání azylově relevantním důvodem není. Žalovaný také sdělil, že není jeho úkolem posuzovat otázku spáchání trestného činu žadatelem ani rozhodovat o jeho vydání. Žalovaný nicméně ohledně trestního stíhání žalobce konstatoval, že dle jeho mínění žalobce v průběhu řízení nesdělil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by trestní stíhání vůči němu bylo vykonstruované, nezákonné, nespravedlivé či zmanipulované. Sám svá práva nehájí. Jako konkrétní výtku dle žalovaného pouze uvedl, že nebyl dosud ověřen podpis na platebním příkazu, který má žalobce za zfalšovaný. Dle žalovaného jsou výpovědi žalobce ohledně skutečností ve věci jeho trestního stíhání do jisté míry nevěrohodné, neboť například tvrdil, že zaměstnanec banky jej podvedl a sám je fakticky nedotknutelný díky vlivu bratra, nicméně jak dle žalovaného plyne z materiálů k extradičnímu řízení, je tento bankéř žalobcovým spoluobviněným. Nekonzistentní a vnitřně rozporné jsou dle žalovaného také tvrzení ohledně bratra zmíněného bankéře, kdy informace nesouhlasí s extradičními materiály. Žalovaný doplnil, že žalobce nedělil, že by byl v Uzbekistánu jakkoli politicky aktivní, tedy se nelze domnívat, že by mohl být v zemi čelit rizikům z tohoto důvodu. Žalovaný se dále vyjádřil k situaci v Uzbekistánu a konstatoval, že použité zdroje se shodují v tom, že stav demokracie je v mnoha ohledech v zemi problematický, nicméně s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 303/2004 Sb., ze dne 21. 7. 2005, uvedl, že existence autoritářského a nedemokratického režimu, který v mnoha ohledech pošlapává liská práva, neznamená, že kterýkoli občan dané země bude čelit příslušným problémům. Žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce tvrdil, že se obává ohrožení kvůli podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomu žalovaný poukázal na to, že žalobce sdělil, že o jeho azylové žádosti policie ví díky tomu, že jej měli hledat doma a manželka měla říci, že je v zahraničí a požádal o mezinárodní ochranu. Taková situace však podle žalovaného nedává smysl, neboť žalobce o mezinárodní ochranu požádal dne 30. 9. 2020, kdy již byl v předběžné vazbě na základě žádosti uzbeckých orgánů o jeho vydání k trestnímu stíhání. Místo jeho pobytu v zahraničí tak již bylo tamním orgánům známo. Z materiálů plyne, že byl žalobce v pátrání od prosince 2018 a byl na něj také vydán mezinárodní zatykač. V září 2019 bylo jeho stíhání v Uzbekistánu pozastaveno z důvodu neznámého pobytu, přičemž s ohledem na mezinárodní zatykač bylo zjevně předpokládáno, že se nachází v zahraničí. Nedává tak smysl, aby jej uzbecká policie hledala v září 2020 doma. V době, kdy jej policie pravděpodobně hledala, ještě žadatelem nebyl. Žalovaný doplnil, že podle informace MZV

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

ČR č. j. 135612/2022-LPTP uzbeckým občanům, kteří v zahraničí neúspěšně žádali o mezinárodní ochranu, po návratu nebezpečí nehrozí.

20. U žalobce nebyl shledán ani důvod pro udělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K tomuto důvodu žalovaný uvedl, že se zabýval v toto souvislosti rodinnými, sociálním i ekonomickými poměry žalobce, přihlédl též k věku a zdravotnímu stavu. Žádný relevantní důvod pro udělení humanitárního azylu však neshledal. Konstatoval, že žalobce je dospělou plně právně způsobilou osobou, dle vlastních sdělení je jeho zdravotní stav dobrý a nemá žádná omezení. V jeho případě se nejedná o nikterak významnou situaci.
21. Žalovaný nenalezl ani důvod pro udělení doplňkové ochrany. V odůvodnění mj. zopakoval své závěry ohledně trestního stíhání uvedené v části rozhodnutí pojednávající o azylu. K tomu dále doplnil úvahy ohledně stavu věznic v Uzbekistánu. Žalovaný připustil, že výkon vazby či trestu odnětí svobody je nepříjemný v každé zemi. Co se týče Uzbekistánu, poukázal žalovaný na Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Uzbekistánu a Výroční zprávu organizace Amnesty International 2020/2021, ze kterých se dozvěděl, že jsou v posledních letech zaváděny mechanismy s cílem zabránit mučení a jiným formám špatného zacházení a násilí vůči uvězněným osobám, zaznamenané případy špatného zacházení bývají vyšetřovány a pachatelé potrestáni. Z těchto zdrojů nevyplývá, že by hrozba mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání vůči žalobci v případě jeho uvěznění byla bezprostřední. Generální prokuratura Uzbekistánu poskytla ujištění, že žalobce nebude podroben mučení, násilí či jinému surovému a ponižujícímu zacházení. Zpráva MZV USA o situaci v Uzbekistánu sice uvádí, že podmínky v tamních věznicích jsou obecně spíše špatné, kdy problémem je mj. přeplněnost věznic a v některých vězeňských zařízeních je omezená dostupnost lékařské péče, jak ale konstatoval Ústavní soud a ESLP, důvodnou obavu z porušování základních práv lze založit pouze na prokázání nějakých okolností spojených s vyžadovanou osobou, které potvrzují pravděpodobnost takového závěru. Horší materiální podmínky ve věznicích ještě neznamenají porušení lidských práv a základních svobod vydávaných osob. Dle Ústavního soudu je rozhodné, zda je s ohledem na konkrétní okolnosti případu důvodné se domnívat, že může k excesu dojít v dané věci. V případě žalobce je tato možnost dle žalovaného pouze hypotetická, neboť žalobce nebyl nijak nepohodlnou osobou, nebyla prokázána souvislost s případy porušení práv vězněných osob.
22. Žalovaný dále uvedl, že původcem pronásledování může být i soukromá osoba. Pokud se dle něj žalobce bude cítit ohrožen, může se obrátit na příslušné orgány. K tomu poukázal na informaci MZV ČR č. j. 109131/2022-LPTP, dle které je uzbecká policie funkčním prostředníkem hájení práv občanů, po reformách je schopna přijmout opatření, pokud se na ni obrátí občan s obavou z ohrožení. Občané Uzbekistánu mají možnost se obracet na státní orgány pro pomoc. Mezinárodní ochrana může být žadateli poskytnuta pouze v případě odepření ochrany země jeho státní příslušnost. Je třeba, aby žadatel vyčerpal dostupné prostředky ochrany, což žalobce dle žalovaného nečinil, aniž by zároveň sdělil překážky, které mu v tom bránily. Pokud se žalobce na státní orgány neobrátil, nelze dovodit, že by mu neposkytly pomoc.
23. Z uvedeného je zjevné, že žalovaný se v rámci svého hodnocení detailně zaobíral jak hodnocením možnosti udělit žalobci azyl, tak i doplňkovou ochranu. Žalovaný provedl řádné zhodnocení obou možností. V části odůvodnění, kde se zabýval možným udělením azylu dle § 12 zákona o azylu a doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona, se zaobíral i otázkou trestního stíhání žalobce v zemi původu. K tomu žalovaný adekvátně uvedl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

není oprávněn posuzovat spáchání činu žalobcem, jakož ani rozhodovat o jeho vydání. Ve vztahu k trestnímu stíhání poukázal na nevěrohodnost některých sdělení žalobce, u kterých nalezl rozpory s materiály z extradičního řízení.

24. K okruhu námitek ohledně jednotlivých pochybení žalovaného ve vztahu k jednotlivým zjištěním a tvrzením žalobce, soud uvádí následující.
25. Obecně platí, že účelem řízení o vydání do ciziny (extradičního řízení) je zjištění všech relevantních skutečností nejprve pro rozhodnutí trestního soudu o přípustnosti vydání a (v případě kladného rozhodnutí) následně pro rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání dotčené osoby z České republiky k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody, příp. ochranného opatření spočívajícího ve zbavení svobody. Naproti tomu účelem řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zjištění a potvrzení toho, že zde jsou nebo nejsou dány důvody pro některou z forem mezinárodní ochrany – azyl anebo doplňkovou ochranu. V prvním případě se navíc jedná o řízení soudní, po kterém následuje rozhodnutí ministra spravedlnosti; v druhém případě se jedná o řízení správní. To znamená, že typově jde o dvě odlišná a relativně samostatná řízení (stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. Pl. ÚSt. 37/13).
26. Jakkoli extradiční a azylové řízení představují dvě samostatná řízení, jsou vzájemně provázána (srovnej § 91 odst. 1 písm. o) a písm. p) zákona o mezinárodní spolupráci ve věcech trestních). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2019, č. j. 5 Azs 235/2019 – 25, je při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany založené na obavách z vydání do země původu za účelem trestního stíhání nutno – z hlediska možných důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, a zejména pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a), b) a d) téhož zákona – nejprve zvážit, zda se nejedná o tzv. zájmový (politický) případ trestního stíhání. Od toho lze pak odvinout úvahy o možnosti spravedlivého procesu vedeného s dotyčnou osobou, jakož i o bezpečnosti jejího pobytu ve vězení, vč. vazby, jimž musí předcházet zhodnocení záruk poskytnutých v rámci vydávacího (extradičního) řízení. Přičemž Nejvyšší správní soud v jiné věci uložil žalovanému, aby si opatřil za účelem komplexního posouzení věci i extradiční (soudní) spis či jeho relevantní části týkající se právě poskytnutých záruk. Jde o vzájemně provázaná řízení a *v praxi je žádoucí, aby ministerstvo vnitra mohlo poznatky a podklady, jež sloužily orgánům rozhodujícím o přípustnosti nebo samotném vydání, využít v azylovém řízení, stejně jako orgány rozhodující v extradičním řízení mohou využít poznatků získaných v řízení o mezinárodní ochraně* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2010, č. j. 4 Azs 10/2010 - 110).
27. Není sporu o tom, že v azylovém řízení nejsou soud ani žalovaný oprávněni posuzovat, zda má být cizinec vydán v extradičním řízení. Zároveň nejsou oprávněni posuzovat, zda žadatel spáchal trestný čin, pro který je vedeno extradiční řízení. Dané však neznamená, že k těmto okolnostem nepřihlédnou. Provázanost extradičního řízení a řízení o mezinárodní ochraně je nutné vykládat tak, že pravomoc soudů v extradičním řízení posoudit *soulad se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách* a absenci *důvodné obavy, že by osoba, o jejíž vydání jde, byla v cizím státu vystavena pronásledování z důvodu svého původu, rasy, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité národnostní nebo jiné skupině, státního občanství nebo pro své politické názory či jiných obdobných důvodů* nebo že by se zhoršilo její postavení v trestním řízení nebo při výkonu *nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody*, je faktickou duplicitou pravomoci žalovaného rozhodovat o mezinárodní ochraně

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

vyžádaného žadatele. Duplicita je ale obousměrná, jelikož i žalovaný je povinen se zřetelem k azylovému příběhu žadatele posoudit, zda trestní stíhání není nepřipustně zneužito státní mocí nebo soukromými subjekty natolik intenzivně co do újmy žadatele, že takové zneužití trestního stíhání lze považovat za neposkytnutí ochrany státem před soukromými původci pronásledování ve smyslu zákona o azylu § 12, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že *pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.*

28. Žalovaný je povinen postupovat bez ohledu na extradiční řízení ve smyslu rozsahu přezkumu podmínek mezinárodní ochrany, tedy shodně jako v případech, kdy žadatel spatřuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany v trestním stíhání v zemi původu, aniž by o něm probíhalo extradiční řízení. Žalovaný je povinen provést vlastní úvahu o přípustnosti trestní odpovědnosti za tvrzený čin v rámci zkoumání azylového příběhu žadatele tím, že azylový příběh v případě věrohodnosti zasadí do kontextu s důvody trestního stíhání. Žalovaný je povinen posoudit, zda vydání cizince do jiného státu není v rozporu se zásadou *non-refoulement*.
29. Co se týče hodnocení výpovědi žadatele a posouzení azylového příběhu žalovaným, poukazuje soud k tomu na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně důkazního standardu „přiměřené pravděpodobnosti“. Konkrétně lze zmínit rozhodnutí č. j. 4 Azs 250/2019 – 61 ze dne 13. 11. 2019, ve kterém soud uvedl: *„Současně důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“ se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy. To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (viz výše citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). Z uvedeného plyne, že je na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vázících se k jeho tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“*
30. Ve stejném rozsudku soud dále pokračoval, že: *„Lze tedy konstatovat, že žalovaný nemůže ze svého posuzování vyloučit tvrzené skutečnosti např. pouze proto, že nelze vyloučit jiný průběh událostí než ten předestřený žadatelem či že existuje alternativní vysvětlení pro určité skutečnosti, které je stejně pravděpodobné. Pokud je byť jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak žadatel uvádí, žalovaný nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a*

nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (viz výše citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017 - 40, a ze dne 17. 4. 2019, č. j. 6 Azs 331/2018 - 34).“

31. V dané věci byl žalobcem sdělený azylový příběh hodnocen žalovaným ve vztahu k jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, v rámci kterého byl současně podkladem pro závěry žalovaného ohledně posouzení trestního stíhání vedeného na žalobce ve vztahu k možnému porušení zásady non-refoulement.
32. Žalovaný konstatoval nevěrohodnost důvodů, které měly vést k zmanipulování trestního řízení vůči žalobci. Podstatou obav žalobce z trestního stíhání je skutečnost, že měl být podveden pracovníkem banky, který část žalobci poskytnutého úvěru čerpal ve svůj prospěch, přičemž dotýčný pracovník je bratrem vysoce postaveného policisty, proto snahy žalobce o nápravu u banky nebo o vypracování znaleckého posudku na jeho zfalšovaný podpis nebyl neúspěšné. Soud má shodně se žalovaným za to, že četné rozpory v tvrzení žalobce vedou k závěru o neexistenci důvodné obavy o vykonstruovaném trestním řízení proti žalobci.
33. Co se týče „personálního“ pozadí trestního stíhání, má soud shodně se žalovaným za to, že tvrzení žalobce o nedotknutelnosti zaměstnance banky neodpovídá jeho postavení společně stíhaného se žalovaným v trestním řízení. Po sdělení informace o postavení spoluobviněného zaměstnance banky žalobce tvrzení o nedotknutelnosti modifikoval ve smyslu v zásadě stíhání zaměstnance banky, jen „aby se neřeklo“, že bude brzy propuštěn. Dle soudu však takové relativizace předchozího tvrzení o nedotknutelnosti není věrohodná. Pokud by byl pracovník banky natolik nedotknutelný, k jeho trestnímu stíhání by nedošlo. Shodně nevěrohodné je tvrzení žalobce o důvodu nedotknutelnosti pracovníka banky. Nejdříve mělo jít o druhého nejvýše postaveného policistu, který se následně měl stát prokurátorem ve městě žalobce, aby poté se stal opět zase policistou, přičemž žalobce sám uznal, že postavení prokurátora je společensky na vyšší úrovni než policisty. Pracovní přesuny v profesích nejsou vyloučeny, ale pokud se tak děje v konturách již tak nevěrohodného příběhu, věrohodnosti azylového příběhu to nepřidává, ba naopak ubírá. Jde o obvyklou azylovou gradaci příběhu, kdy žadatel o mezinárodní ochranu nalézá nové intenzivnější kvality tvrzených okolností, aniž by byly podloženy faktickými podklady, kdy jejich zdroj informací je zrelativizován úsudkem žadatele nebo úsudkem jiné osoby, tedy že se žadatel o takovém údaji doslechl. Dané střepy nevěrohodnosti zapadají s dalším (tvrzené odsouzení na 10 let) do ucelené mozaiky nevěrohodnosti žalobce. Žalobce nejdříve uvedl, že byl odsouzen na 10 let, že má rozsudek, avšak později v kontextu informací žalovaného připustil, že doposud odsouzen nebyl, že dostal jen zřejmě obžalobu. Informace o svém odsouzení se měl dozvědět od známého, který je u policie. Pokud by žalobce byl odsouzen, bylo by již trestní stíhání ukončeno, což ale neodpovídá skutkovým zjištěním (sdělení KSZ v Ústí nad Labem k žádosti ze dne 6. 12. 2021). Z důvodu nevěrohodnosti tak nic nenasvědčuje tomu, že by trestní stíhání žalobce bylo účelově vykonstruované.
34. Co se týče námitky, že žalovaný opomněl okolnost, že příčinnou trestního stíhání byla stížnost žalobce k národní bance, kdy namísto objektivního posouzení věci byl žalobce obviněn z trestného činu zpronevěry a bankovního podvodu, kdy dále ústřední otázkou žádosti je posouzení možného pronásledování žalobce v domovském státě a s tím související hodnocení Uzbekistánu coby právního státu, přičemž pokud žalovaný uvádí, že

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

žalobce neučinil nic pro ochranu vlastních práv a zájmů, tento postup není zcela v souladu s obsahem spisového materiálu, soud uvádí, že tyto námitky taktéž důvodné neshledal.

35. Žalovaný se zabýval situací v zemi původu žalobce mj. v kontextu toho, zda žalobce vyčerpal dostupné prostředky ochrany v zemi původu, a to konkrétně v části, kde bylo řešeno možné udělení doplňkové ochrany. Poukázal na nutnost vyčerpání dostupných prostředků žadatelem, kdy žalobce dle něj tuto podmínku nesplnil a možnou dostupnou ochranu v zemi původu nevyužil. V tomto bodě však soud dává za pravdu žalobci, že daný závěr žalovaného neodpovídá obsahu správního spisu, a to z několika důvodů. Dle soudu bylo předně vhodné se zaobírat podrobněji tvrzeními žalobce v tomto směru. Co se týče možnosti žalobce se obracet na policii, bylo možné vnímat jako tvrzenou překážku takového postupu tvrzení žalobce o tom, že bratr podvodného bankéře byl policistou. K tomu však žalobce později doplnil, že když byl žalobce v Uzbekistánu, byl tento člověk policistou v T. a po žalobcově odjezdu ze země byl prokurátorem v N. Žalobce k žádosti zároveň označil N. jako místo svého posledního pobytu i místo svého narození v Uzbekistánu. S ohledem na tyto skutečnosti lze tak mít za to, že žalobce překážku obrácení se na policii nesdělil, neboť v rozhodné době byl dotyčný bratr bankéře policistou v T., nikoli N.
36. Dle názoru soudu neobstojí závěr žalovaného o tom, že se žalobce neobracel na státní orgány, neboť ten tak dle svého sdělení činil – obrátil se na národní banku, na prokuraturu. Závěry žalovaného jsou v rozporu s obsahem správního spisu – výpovědi žalobce. Přestože postup žalovaného v tomto směru nebyl adekvátní, nezakládá dle soudu tato vada nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť žalobce mj. také uvedl, že se na prokuraturu obrátil v září 2017, požadoval ověření podpisu a jelikož mu neodpověděli, v prosinci vycestoval. Lze tak mít za to, že se žalobce o postup prokuratury dostatečně nezajímal, kdy tak mohl učinit i ze zahraničí. Žalobce nezmínil žádnou překážku, která by mu měla bránit se na průběh řízení dotazovat a aktivně hájit svá práva v trestním řízení. Uvedl pouze, že nedošlo k požadovanému znaleckému ověření jeho podpisu. Soud má za to, že procesní postup v trestním řízení má být předmětem dokazování v soudním řízení o vině žalobce a bez podrobné znalosti trestního spisu nelze hodnotit v hodnost postupu orgánů činných v trestním řízení. Zcela jistě však lze konstatovat, že neprovedení znaleckého posudku není azylově natolik intenzivní systémovou vadou řízení, aby vedla k vyloučení extradice cizince do zahraničí, resp. k udělení mezinárodní ochrany. Soud nenalézá v nevyhovění žádosti o znalecké posouzení podpisu žalobce indicii o popření procesních práv žalobce v trestním řízení. Žalobce neví, zda byl odsouzen, či mu jen trest odnětí svobody hrozí, ale ví, že mu budou odeprény procesní práva, což následně povede k jeho újmě na zdraví nebo života. Žalobce uvedl, že si ve vlasti nevzal právního zástupce a svá práva nijak nehájil, nemá to dle něj v Uzbekistánu cenu. Jindy pak uvedl, že advokáta kontaktoval, ale nedomluvili se, tedy se jedná o další rozpor v jeho tvrzeních. Zejména však z takového tvrzení nelze dovodit, že by, jak nově tvrdí žaloba, mu v případě návratu nebude poskytnuta právní pomoc. Pokud žalobce neučiní kroky ke sjednání právní pomoci a zákon v zemi původu v trestní věci žalobce nepřiznává bezplatnou právní pomoc, tak mu přirozeně právní pomoc poskytnuta nebude, aniž by tím však byl založen předpoklad pro udělení mezinárodní ochrany. Právo na právní pomoc nelze absolutizovat ve smyslu udělení bezplatné právní pomoci obviněnému v jakémkoliv postavení v trestním řízení ve smyslu veškerých trestných činů. V tomto ohledu tak lze vnímat závěr žalovaného, že žalobce aktivně nehájil svá práva v trestním řízení. V tomto kontextu lze dodat skutečnost, že žalobce své vycestování popsal jako útěk do Kyrgyzstánu z důvodu, že

po něm chtěli zaplatit peníze. Poté vycestoval do Turecka, na Ukrajinu a do Německa, kde pracoval. Rovněž vycestování do ČR odůvodnil nutností financovat rodinu, tedy výhradně azylově nerelevantními důvody. Ohledně prokuratury žalobce sdělil pouze to, že se údajně měl od ní dozvědět o tom, že vrátí-li se do Uzbekistánu, hrozí mu trest odnětí svobody. Tímto zřejmě žalobce má na mysli obsah obvinění či obžaloby, z čehož nelze dovodit jakoukoliv azylovou relevanci, neboť je-li někdo obviněn z trestného činu, může být také kdekoli na světě, tedy i v ČR, za prokázaný trestný čin odsouzen k odnětí svobody.

37. K otázce zajištění spravedlivého procesu se vyjádřil žalovaný v tom smyslu, že zjištěné okolnosti ohledně žalobce (absence politických souvislostí s trestním stíhání, reální podklad trestního stíhání) nevedou k možnosti excesů v trestním řízení žalobce. Žalobcem tvrzená obava z vykonstruovaného procesu byla popřena nevěrohodností tvrzení žalobce (viz. výše) a k obavě fyzické újmy se žalovaný taktéž vyjádřil. Pokud žaloba nově namítá absenci zajištění práva na spravedlivý proces, aniž by jej kromě námitky neposkytnutí právní pomoci dále specifikovala, lze odkázat na argumentaci žalovaného na straně 8 rozhodnutí žalovaného. Obecná žalobní námitka je tak vypořadatelná obecným odůvodněním žalovaného na straně 8 rozhodnutí žalovaného, nelze tak dovodit nepřezkoumatelnost v této části. Zejména nelze pominout, že žalobce své obavy z fyzické újmy vztahoval k tvrzenému postavení bratra (policisty) zaměstnance banky, přičemž v této části soud shodně se žalovaným dovodil zásadní nevěrohodnost žalobce, proto žalobou namítané reálné nebezpečí fyzické újmy nenalézá oporu v tvrzení žalobce pro jeho nevěrohodnost.
38. Co se týče hodnocení situace v zemi, má soud za to, že závěry žalovaného jsou dostatečné, žalovaný provedl podrobné hodnocení na straně 13 svého rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k obsahu jednotlivých zdrojů pojednávajících o situaci v zemi původu. Není tedy pravdou, že by tuto otázku pominul či zjednodušil. K tomu lze uvést, že žalovaný sice nepopsal situaci v zemi detailněji, nicméně připustil, že tamní situace ohledně lidských práv není ideální. Dle žalovaného však takový systém nevede automaticky k závěrům o potížích právě žalobce, který navíc nebyl nijak politicky aktivní. Žalovaný poukázal na pozitivní změny. V případě žalobce nedovodil, že by u něj mělo jít o zvýšené riziko. Žalovaný provedl zhodnocení situace v zemi adresně ve vztahu k případu žalobce, ale neshledal, že by bylo možné se právě v případě žalobce důvodně domnívat, že by mělo dojít k porušení jeho práv.
39. Obavy žalobce v souvislosti s požadovanou mezinárodní ochranou v případě návratu do země původu byly vyloučeny (MZV ČR č. j. 135612/2022-LPTP).
40. K námitce, že je dle názoru žalobce třeba zohlednit aktuální situaci v zemi původu, soud uvádí, že tato námitka je neurčitá, neboť žalobce nijak nesdělil, k jakým změnám mělo dle něj v Uzbekistánu dojít, není proto zřejmé, jaká nová situace či změny by měly být zohledněny. Shodně žaloba nespecifikuje, které návrhy nebo připomínky žalobce byly opomenuty.
41. Soud neposoudil jako důvodnou ani námitku nedostatečného zhodnocení možného udělení humanitárního azylu. Žalovaný řádně provedl hodnocení. Rodinným důvodům se žalovaný věnoval v části odůvodnění, kde bylo řešeno možné udělení azylu z tohoto důvodu, kdy poukázal na to, že v případě žalobce se nejedná o žádné mimořádné skutečnosti. Soud k tomu dodává, že vycestováním žalobce do Uzbekistánu z hlediska jeho rodinných vazeb dojde naopak k tomu, že tyto by mohly být obnoveny, jestliže jeho

rodina žije, jak sdělil, v Uzbekistánu. Podstatou tvrzení žalobce bylo, že z ČR nechce vycestovat z důvodu nutného financování rodiny, kdy aniž by soud toto jakkoli zpochybňoval, nejsou ekonomické důvody azylově jakkoli relevantní. V případě žalobce se nejedná o nikterak výjimečnou situaci, žalobce si může najít zaměstnání v Uzbekistánu či v zemi, kde bude mít v budoucnu povolen pobyt.

42. Z uvedených důvodů sud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
43. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 31. 7. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce